

1. szám.
Május 4-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.–aug. hóra **2 ft. 10 kr.** vagy máj.–dec. 8 hó
 4 ft. **20 kr.** uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárúsnál. — **Kiadó-
 hivatal :** Pest egyetem-utca 4-dik szám.

IX. kötet.

PALÓCZY. †

Sértve a hon! De kinek panaszolja baját? Van-e földön
 Úr, a ki hallgasson népek fájdalmai szavára?
 „Földön nincs, ki segít: van az égben!” monda Palóczy;
 És panaszinkkal együtt maga ment fel a legmagasabbhoz!

J. M.

Május 1. 1861.

Elfogyott biz az!
 Érttem: a barack virága;
 A tavaszi repczevetés;
 Könnyelmű paszuly csirája;
 S az oktondi töklevel,
 Első május reggelén.
 Erről szóltam csak, instálom
 Magasabb engedelemmel.
 Nehogy úgy tessék érteni.

Mintha zöld reményről szólnék;
 Loyalis hazafiaknak
 Mágnes-álmi reményéről,
 Miknek kibuvó csiráit
 Megkaphatta volna a dér.
 Óh, óh, óh, nem így értettem:
 Ezer pardon grácia!
 Elfogyott biz az!

1859. évből s a január—aprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgálhatunk.

Ama bizonyos csizmadia és fele- sége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Lapunk mai száma az évharmadban utolsó. A jövő év-harmad előfizetések megújítandók! Nec secus facturi! Mert ez nem valami miniszteriális rendelet, a mit ez ember csak úgy a füle mellett erget el.

— A kik olyan nehezen várják a háborút, örüljenek, mert már *itt van*. Garibaldi megkezdte már a *harcot* — nem Velence, hanem Cavour ellen, s Cialdini *kivonta a kardját* — nem Rómára, de Garibaldira; Napoleon herczeg *keztjét vetett* — nem Ausztriának, de Aumale herczegnek; — Anglia *lancaster ágyúit megindultak* — nem a népek fölszabadításának, hanem Jonia lekötésének munkájára. — Szerb atyánkfiai *készülnek* — nem Montenegro segítségére, hanem a bécsi miniszteriuméra; — Oroszország *hadait önpontosítja* — nem a keleti kérdés megoldására, hanem a lengyelek megkötözésére; — a pesti országgyűlés *is megkezdte már a harcot* — nem a bécsi kormány ellen, hanem a jobb és baloldal között. — Ilyenkor énekelheti aztán a *békeszerető* polgár: „Adjon Isten *békességet!* Testvérek közt *egységet.*“ (No meg azt, hogy „adtál uram Isten *háborút;* de nincs „köszönet“ benne.“)

— Pesten is csináltak egy igen rút macskazenét és házpusztítást. (Mi okuk lehetett rá) Ugy tudom, hogy magán érdek; de miután a bécsi levelezők azt írják felőlünk, hogy az ottani krawallokat mi idézzük elő, én meg azt szándékozom hiesztelni, hogy ezt meg a Reixrath csináltatta itt Pesten.

— Ad vocem Reixrath! A csehek, morvák és lengyelek csak azért mennek bele, hogy ott csak, morva cseh s lengyel nyelven adhassák elő értekezéseiket. Ilyen formán bizonyos lesz az *egyétértés*, miután mindenki csak *azt az egyet* fogja érteni, a mit maga mondott.

— Bécsben a macskazenék alkalmával deákokat is fogtak el. Lám mi mennyivel loyálisabbak vagyunk. Nálunk a *deák* épen legnagyobb ellensége mindennemű *excessusnak*.

— Varsóban a cultusminiszter megtiltotta a népnek a templomokban a *hazáért imádkozni*. Azt már megértük, hogy egy tábornagy megtagadta az Ur Is-

tentől a *törvényhozási képességet*, még megérjük, hogy az orosz miniszter kitiltja az Ur Istent a lengyel királyságból. Sokra vittük az *istentelenséget*.

— A prágai országgyűlésén dr. Rieger azt az indítványt tette, hogy szabad legyen a politicalag elítélteknek is, ha büntetésüket kiállották, képviselőkül megválasztatni. Ezt az érsek és Thun miniszter (in plusquamperfecto) ellenzették, sajnosan utalván Magyarországra, a hol tömegestül választották meg a politikai elítélteket az országgyűlés számára. Erre is azt mondom, hogy ha Magyarországon az állana, hogy a ki „ilyen“ *bűnös*, az ne üljön a képviselő házban, akkor várunk kellene, míg ez a generáció kihál, mert itt mindenki *el volt ítélve!*

— A bécsi országgyűlés még most is együtt ülne, de az utolsó napokban figyelmeztették a követurakat, hogy ne sokat séramórázzanak már, mert *szükség van a padokra*, azokból fognak Sperritzeket csinálni a Reixrath számára. Ezt érezhették a mi honatyáink, mikor nem mentek át Budára, a kormány által készített *zártszékeken* megülni: most legalább azt mondhatják, ha valaki a padokat rángatja alattok: „*hagyj békét, ez a lócza az enyim*, addig ülök rajta, a mig contentumomra szolgálónak találok.“

— A muzeum előtti utcát az országgyűlés órái alatt egész hadserege a koldusgyerekeknek tartja megszálva, kik aztán a kijövő honatyákat, gondolván, hogy ezek annyi pénzt csinálnak, a mennyi nekik tetszik, valóságos ostrom alatt tartják. A napokban, nem levén nálam aprópénz, öreg pénz még kevésbé levén, ily vigasztalással voltam kénytelen kielégíteni a bizalmával tulságosan megtisztelő tömeget. „Igen tisztelt polgarkoldustársak! *Positiv pénzzel* ez alkalommal a monarchia nyommasztó pénzügyi viszonyai miatt nem szolgálhatok! hanem tudjátok mit? Az államadósságokból jut mindnyájatokra fejenkint 89 forint és 60 krajczár. En ebből legfeljebb 19 forintot és 30 krajczárt vagyok hajlandó elfogadni; s így ajándékba kaptok tőlem *fejenkint 70 forintot és 30 krajczárt*, mint negativ tulajdont. Tartsátok a tenyereiteket!“ A tisztelt *nép* nem tudott hova lenni örömeiben e nagyszerű ajándéknak. (Kár volt kendnek egyszerre 70 forintot ajándékozni nekik, már most holnap majd mit ad?) Lehet még abból a 19 forint 30 krajczárból.

— Mulatságos horoscop. A Magyarországon levő országos pénztáraknak utasításul van adva, hogy senkinek semmiféle nyugtájára addig pénzt ne adjanak, míg az az illető adóhivataltól bizonyítványt nem mutat elő, hogy ez évre az adót teljesen lefizette. Vigan lesznek tehát azok a képviselők, a kik hónap végével beálltanak napi dijaik nyugtáival az országos pénztárhoz, — ha az adókönyvecskéiket történetesen — *otthon felejtették*.

— (Mi a legujabb ujság?) Az, hogy Garibaldi, Cavour és Cialdini kibékültek. (De isz az „nem ujság.“)

Melléklet: Előfizetési felhívás a „Szépirodalmi Figyelő“ aesthetikai hetilapra.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos: **Jókai Mór.**
Lakása: Al-országút, Unger-ház 18. sz. 2-dik emelet.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten, 1861.
(Egyetem-utca 4. szám.)

1. szám.
Május 4-én 1861.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár : Évharmadra, azaz máj.–aug. hóra **2 ft. 10 kr.** vagy máj.–dec. 8 hó
4 ft. 20 kr. uj pénzben. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtársznál. — **Kiadó-
hivatal : Pest egyetem-utca 4-dik szám.**

IX. kötet.

PALÓCZY. †

Sértve a hon! De kinek panaszolja baját? Van-e földön
Úr, a ki hallgasson népek fájdalmi szavára?
„Földön nincs, ki segít : van az égben!” monda Palóczy;
És panaszinkkal együtt maga ment fel a legmagasabbhoz!

J. M.

Május 1. 1861.

Elfogyott biz az!
Értem : a baraczk virága;
A tavaszi repczevetés;
Könnyelmű paszúly csirája;
S az oktondi töklevel,
Első május reggelén.
Erről szóltam csak, instálom
Magasabb engedelemmel.
Nehogy úgy tessék érteni.

Mintha zöld reményről szólnék;
Loyalis hazafiaknak
Mágnes-álmi reményéről,
Miknek kibuvó csiráit
Mekaphatta volna a dér.
Óh, óh, óh, nem így értettem :
Ezer pardon grácia!
Elfogyott biz az!

1859. évből s a január — aprili folyamból 1861. teljes számú példányokkal folyvást szolgáltatunk.

Egyre fúj biz az!
 Értem: az a csúnya nagy szél!
 A mi hat hét óta fürmed,
 S kerget bennünket *budába*
 S szörnü port szór a szemünkbe,
 Első május reggelén.

Erről szóltam csak, instálom
 Magasabb engedelemmel:
 Nehogy ugy tessék érteni
 Mintha a Reichsrathról szólnék
 S rossz szélről, rossz indulatról,
 Mely nem enyhül és nem enged:
 Mig csak *át nem hűt* egészen.
 Óh, óh, óh, nem így értettem.
 Ezer pardon, grácia!
 Egyre fúj biz az!

Teljesült biz az!
 Értem: Balla Károly urnak

Félelmes profécziája:
 Mely szerint bundában járjon
 És vigyázzon jól magára
 Minden ember! honn maradjon
 Első május reggelén.

Erről szóltam csak, instálom
 Magasabb engedelemmel,
 Nehogy oda magyarázzák,
 Mintha én is ilyen olyan, —
 Tetszik tudni? no nem szólok; —
 A kiknek az ur isten sem...
 S a többi, — et caetera.
 Mintha arra példálóznám
 Óh, óh, óh, nem így értettem
 Ezer pardon, grácia!
 Teljesült biz az!

K—s M—n.

EMLEKEK A HONVÉDELTEBŐL.

Egy veterán naplójából.

A víg fiúk.

Volt zászlóaljunkban öt darab kedves fiu; mind az öten egy faluból valók; sem csatában, sem azon kívül soha senki sem látta őket rossz kedvűen. Ők voltak zászlóaljunknak, néha egész táborunknak mulattatói; marsban énekelve mentek a sor előtt, csatában csak komáztak az ellenséggel s bolondabbnál bolondabb élczeteket mondtak neki.

A tiszték is voltak annyi kegyelettel irántok, hogy egymás mellé sorakoztatták őket; szállásra együvé rakták, egy őrcsapatba rendezték, ha ők hallgattak, komor volt a tábori tűzhelyek környéke, ha megszólaltak, öröm vidám ság kifejezése volt minden arczon.

Az „öreg“ elégszer akarta egyiket vagy másikat tisztté nevezni, de nem vállalták, mert válniok kellett volna egymástól.

A szebeni első csatában is együtt harcoltak volt ők, s együtt jöttek visszafelé nagy komoran a szelindeki uton, éjszakára kelve.

Csak mikor így retirálni kellett, volt rossz kedvük.

Most hátul maradtak, s lecsüggesztett fővel topogtak előre, csak akkor állva meg, midőn a tiszték elülről az „állj“-t reájok kiáltották.

Mert az „öreg“ a mint elérte a falu végén az

első házat, mely esetlegesen éppen egy fogadó talált lenni, hátra kiáltott, hogy „inquantiren.“

Csak az utolsó zászlóaljat meg az ágyukat tartotta vissza. Azoknak le kellett feküdni az országut árkaiba, s ott dideregni, míg más parancs nem jő. A tüzérek ugyanazt tették az égő kanóczokkal. Senkinek sem volt szabad egyetlen szót is kiejteni még csak suttozva sem.

A víg fiúk is ott voltak az árokban és hallgattak nagy bölcsen. Egyszer az őrnagy megúnta a didergést, s bement a csapszékbe egy kis meleg borra; segédjére bizva a vezényletet.

Szerencsétlenségére éppen akkor talált az „öreg“ szemlére jöni.

— Hol az őrnagy? — kérdi.

— Bement uram a fogadóba egy kissé megmelegedni, reám bizta a vezényletet.

— No csak vigye hát ön tovább őrnagy ur. A kinevezés és elküldés ezen egy szóval megtörtént.

Egy óráig tartott a keserves hallgatás, kezeink reáfagytak fegyvereinkre.

Végre közelgett az ellenség. Szokás szerint a kinevezésre áhító tiszték jöttek elől, hogy lássa a vezér, mily hősök. Azt hitték, hogy mi már kiszaladtunk Erdélyországából.

Nem volt szabad löni, míg egészen közelre nem jöttek.

Ekkor egyszerre megdördültek a sötétben kereszttűzre irányzott ágyuk; sortűzet adott a zászlóalj s előrohantak a huszárok.

Iszonyu ordítás és jajveszeklés jelenté a hadi csel sikerét.

Másnap alig tudták összeszedni a sok csákót.

Mikor fogságban voltam, szebeniek beszéltek, hogy öt hat alig ment egy csomóban haza.

A víg fiúknak megjött a jó kedvök *Szelindeken*. A szászok ott hagyták a teli kamrát, pinzet; oly rögtön érkeztünk s ők oly eszeveszetteen szaladtak el, hogy még a gyertya is égve maradt s a kulcsok szépen sorra függesztve a falon.

Rabolni nem volt szabad. Csak főzöttünk, sertést, apró marhát vágattunk, annak módja és rende szerint. Még az is meg volt határozva, mennyi bor dukál ebédhez, mennyi vacsorához. A napos szépen megkérdezte, hogy mit parancsol ebédre a publicum? aztán ment szépen a kamarába, az ebédhez gazdaságosan kiadni.

A víg fiúk jól felszerelt házhoz jutottak; ha csata nem volt, mindig lehetett jókedvű danájukat hallani az ablakból. Engem is meghívtak egyszer disznótorra. Rendesen ment minden. Még kolbászt is készítettek s a sonkákat felakasztották a füstre, mintha maguknak gazdálkodnának.

S ezen ne csodálkozzék ám senki. El voltak vágva minden élelmi forrástól s körülve minden oldalról ellenséggel, mely majd mindennap megtámadott.

Egyedül csak az öreg Isten!

Az is abban a régi jó időkből történt, midőn még hét váltó kr. volt egy peták, hogy három theologiae candidatus elmegy az öreg B. espereshez, ki a főurak kegyére s kegyeltjeire a tulságig sokat adott, s kérdi az első folyamodótól:

— Van e kendnek patronusa?

— Igen is van — felelé ez.

— Kicsoda? — kérdi nagytiszteletű ur.

— Gr. D. V. — mondja a jelölt. —

— No jó, igen jó, kap kend parochiát minden-esetre.

A másodiktól szintén kérdezi:

— Hát kendnek van-e patronusa?

— B. W. instálom alássan — felelé ez.

Egy ily támadás után történt, hogy az öt fiúval találkoztam. A támadás vissza volt verve; a fiúk nagy dalolással czepeletek egy tiz fontos gránátot, melyet az ellenség belökött a faluba, de nem sült el.

— Ügyeljete a gránátra fiúk, mert könnyen csuffá teszen, ha elsül.

Hallgattak is a szóra!

Harmadik szomszédjok voltam. Alighogy haza érek, egy iszonyú roppanást hallok, mely ugyancsak hullatta a vakolatot a falakról. Azt hittem, új támadás, s kirohantam.

Balsejtelmentől vonatva a „víg fiúk“ hoz mentem.

Borzasztó látvány tárult eléem. Ott feküdtek a padlón mind az öten.

Az egyik, kiben még élet volt, elbeszélte, hogy meg akarták nézni, *mivel van töltve a gránát* s egy vésűvel és kalapácsal szét akarták feszíteni. A gránát tüzet fogott . . . . .

Meghaltak; az ágyuk még egyszer megdördültek sírjaik felett; bajtársaik szemeiben könnyük ragyogtak.

Egy napon elhagytuk *Szelindeket*. Visszaakasztottuk a kulcsokat szépen a szegre; mindent rendben hagytunk, nehogy kára legyen a szives házi gazdának, ki önzés nélkül átengedé mindenét.

Vizaknára vonultunk. De a jó fiúk nem énekeltek többé; szomoru volt az egész mars s még szomorubb a bekövetkezett csata eredménye.

Nem éltek a „víg fiúk; nem volt, ki lelket öntsön a seregbe.

Kucsuk.

— Nagyon szép, múlhatlanul helye lesz kendnek. — No hát kendnek van-e patronusa? kérdi a harmadiktól, ki közbe legyen mondva, vagyontalan s az egész theolog. cursus alatt első eminens és igen jó szónok volt.

— Van igenis nekem is — felel ez határozott hangon.

— Ki légyen az? kérdi a sz. atya láttatva képén egy sereg kérdőjelt.

— Egyedül az öreg Isten — felelé ez egyenes lélekkel.

— Jaj hallja kend! úgy nem biztathatom, s ha biztatom is, hát csak nehezen biztatom.

Gyors segítség a bajban.

Magyar Miska. Hm.
 Német Miska. Ham.
 Magyar M. Ühüm.
 Német M. Was habens Xagt?
 Magyar M. Semmit, csak köhögtem.
 Német M. So?
 Magyar M. J a.
 Német M. Aha!
 Magyar M. Ohó!
 Német M. Ei, ei.
 Magyar M. No, no.
 Német M. Te!
 Magyar M. Én.
 Német M. Hallod?
 Magyar M. Hallom.
 Német M. Hát; jó reggelt.
 Magyar M. Servus.
 Német M. Te vagy az?
 Magyar M. Én vagyok.
 Német M. No én is én vagyok.
 Magyar M. Frájt mich.
 Német M. Ne beszélnék valamiről?
 Magyar M. Nem bánom.
 Német M. Hát beszélj te.
 Magyar M. Te következel elébb.
 Német M. Nem tudsz semmit?
 Magyar M. Nem én.
 Német M. Én tudok valamit.
 Magyar M. Az neked jó.
 Német M. Elmondjam?
 Magyar M. Ha akarod.
 Német M. Hát te akarod?
 Magyar M. Én nem bánom.

Német M. Igazán nem bánod?
 Magyar M. Igazán.
 Német M. Nem tetszik elébb?
 Magyar M. Köszönöm, nem tubákolok.
 Német M. Hát te: én mondok valamit.
 Magyar M. Hallom.
 Német M. Nekem úgy tetszik, hogy ennek a mi barátunknak itt valami baja van.
 Magyar M. Meglehet.
 Német M. Halat evett.
 Magyar M. A biz a.
 Német M. S alkalmasint torkán akadt a szálka.
 Magyar M. Megeshetett rajta.
 Német M. Ez nem kellemetes állapot.
 Magyar M. Úgy látszik.
 Német M. Az ő hibája, hogy halat evett, nem az enyim.
 Magyar M. Az enyim sem.
 Német M. Mért nem rágta meg jobban?
 Magyar M. Mért nyelte olyan mohon?
 Német M. Még is tán jól esnék neki, ha valaki ki húzná a torkából a szálkát.
 Magyar M. Hiszen már megette a halat.
 Német M. De talán megbánta?
 Magyar M. Az is meglehet.
 Német M. Segítsünk rajta, húzzuk ki a szálkát.
 Magyar M. Jól teszed, húzd ki.
 Német M. Én kihúznám, de félek, hogy megharapja az újjamat, húzd ki te.
 Magyar M. De csak húzd ki te, a te újjaid hosszú.
 Német M. Hallod-e. Ezt meg kell gondolni elébb.
 (Nagy pauza.)

Alkotmányos élet.

Hadügy és pénzügy a más kezében.

„Azért ne tessék konfúzióba jönni.“

Egy teljesen megelégedett állampolgár.

Belgrád kulcsai.

Elküldé a szerb fejedelem követét a magas portá-
hoz, elkérni Belgrád kulcsait.

— Elvitték azt a magyarok Belgrád ostromakor
még ugy 1400-ik év körül, oda menjétek, ott keressé-
tek — mondá a nagyúr.

Verifikáció előtt.

I.

Nagy munkába kerül ide bejutni.

De még nehezebb lesz innen **kijutni**.
(NB. Gyöngébbek kedvéért megmagyaráztatik, hogy az *ablakok a ház tetején* vannak).

Gyengéd figyelmeztetés.

Hire járt, hogy a pest-kanizsai vasuton az országgyűlés tartama alatt felényi a menetdíj; — s még egy vagy másfél forinttal olcsóbb, ha az ember úgy váltja jegyét egyszerre, hogy p. *Keszthelyről Pestig és vissza*.

Mindent megtudván x—i követválasztó, s eszébe jutván, hogy mily physikai és moralis nyomás miatt lett itt a kisebb párt jelöltje követté, azt a tanácsot adja a vasutra ülendő követnek: — Jó volna ám azt a pár forintot is meggazdálkodni; váltson mindjárt ugy jegyet, hogy Pestig és *vissza!*

Borbély-műhely.

Köztudomásu dolog, hogy Debreczenben a „német utca” — ha már magyar ajku s öltönyű egyéneket hord, a mint dukál, — magyarizált és Széchenyivé változott. Kapja magát a Bárczi-háznál lakó borbély, ha már az utca Széchenyi, legyen az ő czégére is Széchenyi, és illetén gondolatokkal igen nagy alakban kifüggeszti egyik ajtófélen Széchenyit, másik felől pedig egy dámát. Hiszen ez mind igen szép, csakhogy az a visszaretentő, hogy Széchenyi alá az van írva derék nagy betűkkel, hogy: „borbély” az asszonyság alá pedig, hogy „műhely.”

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Publicistai mintaművek.

I. Egy követjelölti program 1861.

Követválasztó hazafiak! t. cz. uraimhoz a xx-i kerületben.

Tisztelettel alulirt országgyűlési követül bátor-
kodnék személyesen szeretettel ajánlkozni. Szentül
tartandó program gyanánt a tettes nyitvármegyei
felirásokat, kivált a megyei utasítást, ha tán nem is
lehetne épen minden pontjaira nézve betüértelenben,
de szellemében többnyire keresztül viendni készképes
volnék! Mi végett: politikai hitvallásomban három a
jelszó: hit, remény, szeretet; igen is: lelkes hitem van
a Magyarok Istenéhez! szíves reménységem felséges
Fejedelmünkhöz!! tüzes szeretetem átaljában ugyan
édes hazánk minden hitfelekezeti s nemzetiségű ma-
gyarbarát népeihez, de kivált magyar nemzetemhez!!!
Éme háromságos jelszóval bizvást felelhetnék meg
szentül követi tisztetnek, mint kivált képviselő is, a
jövő Országgyűlésen sarkalatos törvényeinknek átaljáb-
ban élethalál-kérdéseiben, annál is inkább, hogy nem-
zeti színekben: fehér a hitnek, zöld a reménységnek,
veres a szeretetnek jelképe! Veres ugyan a legfelső,
de mert is Szentírás: hit-reménynél nagyobb a szere-
tet! — Bizony mondom: Szeretem hinni s reményleni,
misperint nem lennék pusztába-kialtó: hogy:
Éljen a *pragmatica Sanctio* szerint felségesen uralkodó
Austria Ház! de szintaszerint Éljen szabadon és bold-
ogúl az alkotmányos magyar Haza is! Éljen a ma-
gyar királyinép a magyar nemzet: de éljen királyi
fejedelme is! Éljen a magyar nemzet törvényes köve-
teléseinek teljes kielégítésére magát diplomájában kö-
telezendő FERENCZ JÓZSEF kegyelmes Úrunk, de
éljenek ő Császári s Apostolkirályi Felségét megko-
ronázandó Magyarországnak Alsó és Felső Táblájának
KK. RR. Éljen az 1848-ik törvények értelmében az
osztrák császári Ministeriumtól független, és egye-
nest Magyarországnak s koronás Királyjának felelős
Ministerium! vagy ha inkább megtetszenék szentül-
tartani az ősi törvényes s kegyeletes címneveket:
Éljen a császári birodalmi Állam-tanáctól, sőt az
osztrák Ministeriumtól is az 1790—1 évi X. törvény-
cikk értelmében független Magyarországi királyi
Kormányja! és egyedül királyi Fejedelmének sőt ma-
gyar népünk s nemzetünknek is felelős magyar udvari
Cancellaria s királyi Helytartó Tanács! Éljen! egy
független s felelős Ország Nádora, Ország Birája!
Ország Primás Papja: Éljen Ő Felsége által az or-
szággyűlésen kinevezendő egy Ország Kapitányja,
Ország Pénztárnoka, Ország Gazdája: Éljen a ma-
gyar megyei rendszer! a vármegyei Munieipium s
Autonomia! Éljen a cs. kir. katonaságtól független,
s a vármegyei közönségnek felelős Tisztikar! de él-

hessen hát a magyar nép törvényes szabadságáért, s
honalkotmányáért átaljában: de kivált Magyarország
örökös boldogságáért s közjavaiért testestül lelkestül
élni, — de ha lelkiismeretes becsülettel nem lehetne,
— megis halni kész.

köteles követjelölt
N. N.

Jelenetek valamely nyilvános könyvtárban.

Reggeli órák.

(A könyvtár megnyitattik midőn már nyitva kel-
lene lennie. A könyvtárnok szokott humorában azaz:
nem nyájasan.)

1-ső Vendég. Vas Gereben „*Nemzet Napszámó-
sai*“ kérem.

Könyvtárnok. Hm. . . *napszámók* a Dunánál van-
nak s nem a könyvtárban.

2-dik Vendég. Szabó, „*Magyar nyelv eredetisé-
geit*“ kérem. —

Könyvtárnok. Mit gondol *maga?* *eredetiségeket* még
eddig Scythiában kerestek, s nem Magyarországnak.

3-ik Vendég. Ha szabad kérem *Himfy Szerelmeit*.

Könyvtárnok. Már azt én nem tudhatom, *melyiket*
szerette az a *Himfy* úr?

Délutáni órák.

(Azon módon mint délelőtt, a könyvtárnok humo-
rán úgy látszik tágitott az ebéd).

Vendég. Alássan kérem B. L. kisasszony beszé-
lyeit? —

Könyvtárnok. Hozva egy nagy poros folians köny-
vet, odaadja. —

Vendég. De nem ezt kívántam volna én.

Könyvtárnok. Már nyugalmasan leülve, s tobák
pixisét elővéve: „*Antiquitas veneranda est*“, és külön-
ben is tanácslom tanulja meg *maga* eztet előbb, aztán
legyen dolga kisasszonnyal.

— (*Tegnap én neked, ma te énnekem.*) X. megyé-
ben történt, hogy Ny. falu alkotmányos birája hivatalos
levelet ír a volt cs. k. adóhivatalhoz, előadván, hogy
minekutána Ny. faluhoz tartozó közalapítványi jószá-
got mind ekkorig az ő kormánya birja és használja, a
megye pedig a volt adó negyed részét alkotmányos
célokra befizettetni határozta: azért ezennel felszó-
litja a cs. k. Einnehmert, hogy az illető összeget nyolcz
nap alatt a járási pénztárnoknak befizetni siessen.

— Horrendum, — das ist schon zum Toll werden!
— fakad ki a jámbor Einnehmer — még mit nem ér
meg az ember. Őt hó óta ülök itt ingyen, nem fizet be
senki s most még én fizessek adót nekik?! — No ha
ezt megtudná a löbliches Finanz-Direktió!

Ama bizonyos csizmadia és fele- sege kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

— de biz a Rájxratból sem lesz — szalonna. — Jó világ van; mindenké a szomszédja öríz. — Nyisd ki a szídat, hadd repüljön bele a sült galamb! Majd elébb a szememet nyitom ki, hadd látom, mi az?

— — (Hallja kend, be keveset csinálnak kendtek ezen az országgyűlésen, az ember úgy várja, hogy mi lesz már? aztán csak nem lát semmit). Háládatlan nép. Hát nem tartottunk egy hónap alatt két *requiemet*, meg egy *temetést*? még az sem elég?

— — (Bizony nekem még is úgy tetszik, hogy ez az országgyűlés is úgy halad előre, mintha kendteket is a *tináni Borbély hajóhada* gátolná az ostromban). Csak ti ne nyugtalankodjatok : tudjátok már, hogy egy ilyen kerített várat rohammal elfoglalni nem lehet. Elébb *positiót* kell foglalni; azután *mustrálni* kell a seregeket; a ki *untauglik*, azt hátracsapjuk a *bagázsia*-hoz; akkor megnyitattnak a sánczárkok; lassankint közeledünk az ellenség előműveihez; ő *ellenakndkat* ás, a mikkel fel akar bennünket vettetni, mi azokat felfedezzük és befojtogatjuk; akkor kezdődik a *bombardirozás*; idő közben egy-egy puskaporos miniszter a levegőbe repül; először elfoglaljuk az első sánczot, azután a másodikat; utoljára rést lövünk; — akkor elkezdünk *parlamentirozni*, s ha mind ez nem sikerül, akkor megpróbáljuk a várórséget — *kiéheztetni*. Attól függ, hogy melyikünknel tart tovább a *proviánt*? Hosszú munka az, hallod e?

— — (Hát a felirattal, meg a határozattal, hogy vannak kentek? Még sem kapacitálták egymást?) Kapacitálni nem kapacitálhattuk, verekedni pedig nem szabad. Az ellenfél is makacsul áll a véleménye mellett. (Mért nem próbálják őket — *leitatni*?)

— — (De ugyan min is vitatkoznak annyit?) Azon nem, hogy mi legyen a levélbe írva; de azon hogy legyen-e rá pecsét ütve, vagy csak *nyitva* maradjon : s legyen-e rá „*adresz*“ írva, vagy csak úgy tegyük fel a postára? (Mint az egyszeri csizmadia legény : „Az urnak, az urnak, t. cz. N. N. urnak, per ez és amaz, itt és itt.“)

— — Azt kérdik, hogy a Maager-emléket miből csinálják? *metallból-e*, vagy *metalliqueból*?

— — A bécsi Rájxratban most két féle párt van; vannak olyan németek, a kiknek *kellünk*, és vannak olyanok, a kiknek *nem kellünk*. Az a furcsa a dologban, hogy nekünk *azok kellene*, a kiknek *nem kellünk*; és azok *nem kellene*, a kiknek *kellünk*.

— — Egy választó polgártárs azt kérdező tőlem, hogy mit gondolok, lehet-e már *dohányt ültetni*? Én azt felelem neki : mért ne lehetne? ez nem ütközik az 1848-iki törvényekbe. Hát egy pár nap mulva csak beállít hozzám megint hosszú képpel : „no az úr ugyan szépen rászedett; kiültem a tanácsára a dohánnyomat s az éjjel mind — *elfagyott*.“ — Balgatag ember! hát tudtamén, hogy kend az időjárás után tudakozódik tőlem? azt hittem a *fináncztól* fél. Máskor megmondja, hogy mint *honatyával* akar-e velem beszélni, vagy pedig mint *astrologussal*?

— — Ez pedig aztán nem vicedz : ... van egy tagja a képviselőháznak, — még ugyan nincsen *verifikálva*, most megy ellene a vizsgálat, — a ki annyira loyális érzelmű, hogy még eddig egyszer sem jelent meg a muzeumban : mert ő *Budára* van híva országgyűlésre; annálfogva mindennap átjár Budára az országházba; mondván : „si omnes consentiunt, ego non.“

— — Az angolok azt a rozsz tréfát mondják, hogy a magyaroknak csak a szájukat kellene fölnyitni, (értsd „*fölrirat*“), hogy a „*sült galamb*“ belerepüljön : — bele bizony egy pár sült fináncz, uti sequens parographus docet :

— — A financzigazgatóság kihirdeté, hogy a ki az idénre a tavaly kivetett adót meg nem fizeti, azon azt katonai erőszakkal is be fogják hajtani. Mylordok és gentlemenek ott Angliában! önök tudni fogják, hogy Magyarország ez idén saját hivatalnokait maga fizeti s e költségekre már az adó be is szedetett az adózóktól; e szerint most másodszer parancsoltatik *ugyan azon adó* megfizetése. Mylordok és gentlemenek! Ezt nevezik nálunk „*sült galambnak*.“

— — (Hogyan van már jobban mondva *németül* : „Ungarn“ vagy „Ungern“?) Tudod : mikor tőlünk *kérnek* valamit, akkor „*Ungarn*“, ha pedig nekünk *kell adniok* valamit, akkor „*Ungern*.“

— — Furcsa biz az, — mikor valami nagyon nagy úr van abban az állapotban, hogy a folytonos ivás miatt szüntelen ittas, akkor azt úgy híják, hogy „*stiller Dulder*“ ha pedig egy szegény ördög issza le magát, annak a neve : *részeg Lump*.

— — (Mire valók azok a Péter-fillérek?) Hát tudod, az újabb háborúk, alkalmával nagyon sok ártatlan lelket küldvén a más világra; Péternek a sok kapu nyitogatásért. (De iszen hiába beszél kend; soha sem lát azokból Szent Péter egy garast sem).